

พฤติกรรมกรรการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัส COVID-19

ในกลุ่มบุคลากรกองสาธารณสุขฉุกเฉิน

Behavior in the Prevention of COVID-19 among Government Officers in the Division of Public Health Emergency Management

ศศิ์กานต์ จันทรพร้อม¹, มงคล รัชชะ², ถาวร มาตัน³, พัชรสิริ ศรีเวียง⁴, พาหุรัตน์ คงเมือง ทัยสุวรรณ⁵

Sasikaan Chanprom¹, Mongkol Ratcha², Tovorn Maton³, Patsiri Srivien⁴,

Pahurat Kongmuang Taisuwan⁵

^{1,2,3}คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

⁴คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

⁵กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข

^{1,2,3}Faculty of Public Health, Ramkhamhaeng University

⁴Faculty of Public Health, Thammasat University

⁵Department of Disease Control, Ministry of Public Health

Corresponding Author's Email: mongkol.r@ru.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนาภาคตัดขวาง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อการศึกษาพฤติกรรมกรรการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และปัจจัยที่ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรการป้องกันโรคในกลุ่มบุคลากรกองสาธารณสุขฉุกเฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข จำนวน 50 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา มีค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาเฉลี่ยเท่ากับ 0.90 และค่าความเชื่อมั่นวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคในแต่ละส่วนมากกว่า 0.75 เก็บข้อมูลในช่วงเดือนมีนาคม 2565 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมน และการทดสอบไคสแควร์

ผลการศึกษา พบว่า ประชากรมีอายุเฉลี่ย 35.9 ± 11.6 ปี ส่วนใหญ่จบปริญญาตรี สถานภาพโสด ร้อยละ 72.0 รองลงมาคือ สมรส และหย่าร้าง ร้อยละ 24.0 และ 4.0 ตามลำดับ พฤติกรรมกรรการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัส COVID-19 ส่วนอยู่ในระดับมากร้อยละ 96.0 ปัจจัยเสริมและปัจจัยเอื้อมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรการป้องกันโรคในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) อย่างไรก็ตามปัจจัยส่วนบุคคล และความรู้อื่นๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรการป้องกันโรค

คำสำคัญ: 1. โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019, 2. พฤติกรรม, 3. ปัจจัย

Abstract

This study was a cross-sectional descriptive study with the purpose to study the prevention behavior of COVID-19 infection and factors related to disease prevention behavior among personnel of the Public Health Emergency Division. Office of the Permanent Secretary, Ministry of Public Health, 50 people used the questionnaire as a study tool. The mean content consistency index was 0.90 and the confidence value of Cronbach's alpha coefficient method in each part was 0.75. Data were collected during March 2022. Data were analyzed by descriptive statistics, e.g. percentage, mean, low value, maximum, standard deviation, and inferential statistics including Spearman correlation and Chi-Square Test.

The results showed that the average age of the population was 35.9 ± 11.6 years. Most had a bachelor's degree, 72.0% were single, followed by married and divorced at 24.0% and 4.0%, respectively. At a high level, 96.0%, enabling factors and reinforcing factors were related to disease prevention behaviors at a high level, statistically significant ($p < 0.05$). However, the individual factors and knowledge had no relationship with disease prevention behaviors.

Keywords: 1. COVID-19, 2. Behavior, 3. Factors

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) หรือ โรคโควิด 19 ที่เริ่มต้นเมื่อปลายปี พ.ศ. 2562 มีการแพร่ระบาดอย่างต่อเนื่องและเพิ่มความรุนแรงจนองค์การอนามัยโลกประกาศ “ภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุขของโลก” เพราะเชื้อไวรัสนี้แพร่ระบาดไปทั่วโลก จนถึงปัจจุบันมีการแพร่กระจายของโรคติดเชื้อไวรัส COVID-19 สายพันธุ์ใหม่ต่าง ๆ ได้ส่งผลให้การฟื้นตัวทางเศรษฐกิจของโลกยังคงชะลอตัวอย่างต่อเนื่อง กระทบต่อการเติบโตของ GDP โลก ซึ่งเกิดภาวะถดถอยทั่วโลกลดต่ำที่สุด และเกือบทุกประเทศทั่วโลกมีภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจที่ชัดเจน การระบาดใหญ่ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั่วโลก ผลกระทบสุขภาพด้านลบต่อการพัฒนาระบบสุขภาพที่ยั่งยืนในระยะสั้นอีกด้วย ความเปราะบางของระบบการดูแลสุขภาพของประเทศต่างๆ ที่มีอยู่เดิมหลายประเทศกำลังเผชิญกับความท้าทายด้านสาธารณสุขที่สำคัญอยู่แล้ว เช่น โรคมาลาเรีย โรคหัด ภูมิคุ้มกันบกพร่อง (HIV) และวัณโรค ทำให้มีอุปสรรคในการจัดสรรทรัพยากรสำหรับการระบาดครั้งใหม่ เนื่องด้วยทรัพยากรยังต้องจัดสรรให้กับโรคอื่น ๆ (สำนักงานพัฒนานโยบายสุขภาพระหว่างประเทศ (IHPP), 2564) ข้อมูลจากกองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม พบว่าการจ้างงานปรับตัวลดลง การว่างงานเพิ่มสูงขึ้น หนี้สินครัวเรือนขยายตัวเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และบุหรี่ยลดลง อุบัติเหตุจากรถทางบกและผู้เสียชีวิตลดลง การเจ็บป่วยด้วยโรคเฝ้าระวังลดลง แต่ยังคงเฝ้าระวังโรคปอดอักเสบ และสถานการณ์ทางเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตซึ่งอาจทำให้การฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้น รวมถึง

อาการหลงเหลือหลังติดเชื้อ COVID-19 หรือ LONG COVID (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2564)

ปัจจุบันจำนวนผู้ติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในประเทศไทยเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด มีการแพร่ระบาดได้อย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง ในชุมชน ครอบครัว จากการจัดกิจกรรมรวมกลุ่มกัน ได้แก่ งานศพ งานบุญ ศาสนพิธี งานเลี้ยงสังสรรค์ และกลุ่มก้อนในสถานที่เสี่ยง ได้แก่ ตลาด แคมป์แรงงาน (ที่พักแรงงานต่างด้าว) โรงเรียน โรงงาน ร้านอาหารค้าอาหาร ยังพบผู้ติดเชื้อจากผู้เดินทางจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และมีการลักลอบเข้าเมืองของแรงงานต่างด้าว (ศูนย์บริหารสถานการณ์โควิด 19, 2564) ซึ่งพบแนวโน้มความรุนแรงของโรคในกลุ่มที่มีโรคประจำตัว เช่น เบาหวาน ความดันโลหิตสูง โรคหลอดเลือดหัวใจและสมอง โรคระบบทางเดินหายใจ โรคภูมิแพ้ และกลุ่มเสี่ยงสูง ได้แก่ หญิงตั้งครรภ์ กลุ่มเด็กเล็กที่มีอายุต่ำกว่า 5 ปีลงมา ผู้สูงอายุ (กรมควบคุมโรค, 2564) อย่างไรก็ตาม การใช้มาตรการป้องกันควบคุมโรคจะต้องเกิดผลได้จากการปฏิบัติตัวของประชาชน ซึ่งเกิดจากหลายปัจจัยร่วมกัน การทำนายพฤติกรรมกรรมการป้องกัน COVID-19 ในเมืองฮอริโมนกันประเทศอิหร่านพบว่าช่วงอายุ 31-40 ปี เพศหญิง แต่งงานแล้ว ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป พบความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญระหว่างพฤติกรรมกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Roghayeh Ezati Rad, et al., 2021) พฤติกรรมการป้องกันในช่วงการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในสหรัฐอเมริกา พบว่าคนรุ่นเก่าซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากความรุนแรงของโรคที่สูงขึ้น มีแนวโน้มที่จะใช้มาตรการป้องกันไว้ก่อนตามคำแนะนำของศูนย์ควบคุมและป้องกันโรคแห่งสหรัฐอเมริกา (CDC) มากกว่าคนรุ่นใหม่ (Yunjuan Luo, et al., 2021) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ และช่องทางการรับข้อมูลโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ผ่านอินเทอร์เน็ต/สื่อสังคมออนไลน์ (ตรีญชนก พันธุ์สุมา และพงษ์สิทธิ์ บุญรักษา, 2564) ความรู้และทัศนคติการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของนักศึกษาพยาบาลในเครือข่ายวิทยาลัยพยาบาลภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (ธวิชัย ยืนยาว และคณะ, 2564) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันติดเชื้อไวรัส COVID-19 ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา และวิทยาลัยเซนต์หลุยส์ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลด้านจำนวนสมาชิกที่อาศัยอยู่ด้วยกัน และความรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (บังกช โมระสกุล และพรศิริ พันธสี, 2564) ปัจจัยภายในบุคคล (การร่วมรู้สึกต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019

การตระหนักรู้ในสถานการณ์ต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 การกำกับตนเองต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019) และอิทธิพลทางสังคม ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (คงกระพัน ชาตรี และคณะ, 2564) การปฏิบัติตามพฤติกรรมป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของวัยรุ่นในประเทศไทยสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับปัจจัยโดยตรงหรือโดยอ้อมกับการรับรู้ความอ่อนไหว ความรุนแรงในการรับรู้ เจตคติ บรรทัดฐานส่วนตัว

การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม ความตั้งใจและพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (Sunhee Park and Sumi Oh, 2564) ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของครูหรือผู้ดูแลในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ภัทรนุช วิฑูรสกุล และคณะ, 2564) ความรอบรู้เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 โดยมีปัจจัยหลัก 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้เรื่องโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ด้านปัจจัยสนับสนุนทางสังคมด้านการรับข้อมูลและข่าวสารของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในภาพรวมและรายด้านมีอิทธิพลส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันด้านการต้านทานการติดเชื้อโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (วิริญญา ศรีบุญเรือง และคณะ, 2564) ปัจจัยด้านบุคคล พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษาและภาวะการมีโรคประจำตัวไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในด้านความเชื่อด้านสุขภาพที่ประกอบด้วย ปัจจัยการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเป็นโรค การรับรู้ความรุนแรงของโรค การรับรู้ภาวะคุกคามของโรค การรับรู้ประโยชน์ที่จะได้รับ การรับรู้อุปสรรคของการปฏิบัติและความต้องการสนับสนุนบริการสุขภาพไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 แต่ปัจจัยด้านสิ่งชักนำหรือสิ่งกระตุ้นมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ความต้องการได้รับการสนับสนุนบริการสุขภาพอยู่ในระดับสูง โดยส่วนใหญ่มีความต้องการ หน้ากากอนามัย แอลกอฮอล์เจลล์ ข้อมูลข่าวสารในการป้องกันโรค ความต้องการเข้าถึงบริการตรวจคัดกรองโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ส่วนใหญ่ต้องการตรวจคัดกรองโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และการได้รับข้อมูลข่าวสารและให้คำปรึกษาจากภาครัฐ (จุไรรัตน์ ดาทอง, 2562)

ศูนย์ปฏิบัติการฉุกเฉินด้านการแพทย์และสาธารณสุข กองสาธารณสุขฉุกเฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข เป็นหน่วยงานหลักในการตอบโต้สถานการณ์ฉุกเฉิน เผื่อระวังสถานการณ์ ตอบโต้สถานการณ์ และบริหารจัดการทรัพยากรและเวชภัณฑ์ในสถานการณ์ฉุกเฉิน อย่างไรก็ตามช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ที่ผ่านมา บุคลากรในศูนย์ปฏิบัติการดังกล่าว พบว่ามีการติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาด ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุขฉุกเฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข เพื่อประโยชน์ในการวางแผน ป้องกัน และควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในบุคลากรที่เกี่ยวข้องต่อไป

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล, ปัจจัยนำ, ปัจจัยเสริม, ปัจจัยเอื้อ และพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุขฉุกเฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุขฉุกเฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

3. วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 ประชากรที่ศึกษา คือ บุคลากรกองสาธารณสุขชุกฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจำนวน 50 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ สร้างขึ้นจากแนวคิดการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 แบ่งเป็น 5 ส่วน ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยนำด้านความรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ปัจจัยเสริมและปัจจัยเอื้อเกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน (IOC = 0.75) และทดสอบความเชื่อมั่นรวม โดยวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป วิธีการวัดค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนนาค (อ้างอิงได้จาก วิทยาลัย ศรีบุญเรืองและคณะ, 2564) ซึ่งค่าความเชื่อมั่นที่ยอมรับได้ คือ ไม่ต่ำกว่า 0.75

3.3 ดำเนินการสร้างแบบสอบถามออนไลน์ (Google Form) และทำการติดต่อสถานที่เก็บข้อมูล เพื่อขอชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือจากบุคลากรในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งทำการเก็บข้อมูลโดยแบบชี้แจงขอความยินยอมในการตอบแบบสอบถาม และส่งลิงค์แบบสอบถามในระบบ Google Form ให้กับกลุ่มตัวอย่าง และทำการตรวจสอบจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม และความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อใช้บรรยายลักษณะของข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของประชากร และความรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และรายงานค่าสถิติเป็น ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าสูงสุด (Maximum) ค่าต่ำสุด (Minimum) วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยนำด้านความรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ปัจจัยเสริมและปัจจัยเอื้อเกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และสถิติอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยกับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุขชุกฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข โดยใช้สถิติ chi-square และ Spearman correlation โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

4. ผลการวิจัย

4.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ของบุคลากรกองสาธารณสุขชุกฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 66.0 อายุเฉลี่ย 35.9 ± 11.6 ปี อายุต่ำสุด 22 ปี อายุสูงสุด 70 ปี ระดับการศึกษาส่วนใหญ่จบปริญญาตรี ร้อยละ 80.0 สถานภาพโสด ร้อยละ 72.0 รองลงมาคือ สมรส และหย่าร้าง ร้อยละ 24.0 และ 4.0 ตามลำดับ ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการ ร้อยละ 58.0 รองลงมาคือลูกจ้าง ร้อยละ 24.0 และพนักงานราชการ ร้อยละ 18.0 ตามลำดับ ซึ่งประชากรส่วนใหญ่มีอายุการทำงานที่กองสาธารณสุขชุกฉิน 2 – 3 ปี และ 4 ปีขึ้นไป ร้อยละ 44.0 และ 1 เดือน ถึง 1 ปี ร้อยละ 6.0 ลักษณะที่อยู่อาศัย

ส่วนใหญ่ เป็นหอพัก/อาคารแมนชั่น ร้อยละ 38.0 รองลงมาคือ คอนโด และบ้านครอบครัวเดี่ยว ร้อยละ 11.0 บ้านครอบครัวใหญ่ ร้อยละ 9.0 ส่วนใหญ่ไม่มีโรคประจำตัว ร้อยละ 78.0 และมีโรคประจำตัว ร้อยละ 22.0 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงรายละเอียดจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล (N = 50)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
1. เพศ		
ชาย	12	24.0
หญิง	33	66.0
อื่นๆ (LGBT)	5	10.0
2. อายุ		
Mean = 35.9 ± 11.6 ปี , Min = 22 ปี , Max = 70 ปี		
3. ระดับการศึกษา		
มัธยมศึกษาตอนต้น	3	6.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส./ปวช.	2	4.0
ปริญญาตรี	40	80.0
สูงกว่าปริญญาตรี	3	6.0
4. สถานภาพ		
โสด	36	72.0
สมรส	12	24.0
หย่าร้าง	2	4.0
5. ตำแหน่ง		
ข้าราชการ	29	58.0
พนักงานราชการ	9	18.0
ลูกจ้าง	12	24.0
6. อายุการทำงาน		
1 เดือน – 6 เดือน /7 เดือน - 1 ปี	3	6.0
2 ปี – 3 ปี	22	44.0
4 ปี ขึ้นไป	22	44.0

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
7. ลักษณะที่อยู่อาศัย		
หอพัก/อาคารแมนชั่น	19	38.0
คอนโด/บ้านครอบครัวเดี่ยว	11	22.0
บ้านครอบครัวใหญ่	9	18.0
8. โรคประจำตัว		
มี	11	22.0
ไม่มี	39	78.0

4.2 ปัจจัยนำด้านความรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุข จุกเงิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข พบว่า ประชากรมีความรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ส่วนใหญ่ คือ ระดับมาก จำนวน 50 คน (ร้อยละ 100.0) ดังตารางที่ 2
ตารางที่ 2 แสดงความรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (N = 50)

ความรู้เกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ระดับมาก	50	100.0
ค่าเฉลี่ย \pm ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (คะแนน)	15.1 \pm 1.0	
ค่าต่ำสุด - สูงสุด (คะแนน)	13 - 17	

4.3 ปัจจัยเสริมเกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุข จุกเงิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 94.0 รองลงมา คือ ระดับปานกลาง และระดับน้อย ร้อยละ 4.0 และ 2.0 ตามลำดับ ดังตารางที่ 3
ตารางที่ 3 แสดงปัจจัยเสริมเกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (N = 50)

ปัจจัยเสริมเกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ระดับน้อย	1	2.0
ระดับปานกลาง	2	4.0
ระดับมาก	47	94.0
ค่าเฉลี่ย \pm ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (คะแนน)	50.8 \pm 7.8	
ค่าต่ำสุด - สูงสุด (คะแนน)	15 - 60	

4.4 ปัจจัยเอื้อเกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุขชุมชน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 72.0 รองลงมา คือ ระดับปานกลาง และระดับน้อย ร้อยละ 26.0 และ 2.0 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.

ตารางที่ 4 แสดงปัจจัยเอื้อเกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (N = 50)

ปัจจัยเอื้อเกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ระดับน้อย	1	2.0
ระดับปานกลาง	13	26.0
ระดับมาก	36	72.0
ค่าเฉลี่ย \pm ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (คะแนน)	30.4 \pm 7.2	
ค่าต่ำสุด – สูงสุด (คะแนน)	13 – 40	

4.5 พฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุขชุมชน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 96.0 รองลงมา คือ ระดับปานกลาง ร้อยละ 4.0 ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (N = 50)

พฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019	จำนวน	ร้อยละ
ระดับปานกลาง	2	4.0
ระดับมาก	48	96.0
ค่าเฉลี่ย \pm ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (คะแนน)	44.4 \pm 5.2	
ค่าต่ำสุด – สูงสุด (คะแนน)	30 – 50	

4.6 ความสัมพันธ์ปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุขชุมชน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (N=50)

ปัจจัยส่วนบุคคล	พฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019		P
	ระดับปานกลาง	ระดับมาก	
1. เพศ			
ชาย		22.0	0.071

ปัจจัยส่วนบุคคล	พฤติกรรมกรป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019		P
	ระดับปานกลาง	ระดับมาก	
หญิง	2.0	66.0	
อื่นๆ (LGBT)	2.0	8.0	
2. อายุ (ปี)			
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 30 ปี	2.0	46.0	0.799
31 – 50 ปี	2.0	34.0	
51 ปี ขึ้นไป	0.0	16.0	
Mean = 35.9 ± 11.6 ปี , Min = 22 ปี , Max = 70 ปี			
3. ระดับการศึกษา			
ต่ำกว่าปริญญาตรี	0.0	14.0	0.771
ปริญญาตรี	4.0	80.0	
สูงกว่าปริญญาตรี	0.0	6.0	
4. สถานภาพ			
โสด	4.0	68.0	0.667
สมรส	0.0	24.0	
หย่าร้าง	0.0	4.0	
5. ตำแหน่ง			
ข้าราชการ	2.0	56.0	0.426
พนักงานราชการ	2.0	16.0	
ลูกจ้าง	0.0	24.0	
6. อายุการทำงาน			
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 ปี	0.0	12.0	0.868
2 ปี – 3 ปี	2.0	42.0	
4 ปี ขึ้นไป	2.0	42.0	
7. ลักษณะที่อยู่อาศัย			
หอพัก/อาคารแมนชั่น/คอนโด	4.0	56.0	0.499
บ้านครอบครัวเดียว	0.0	22.0	
บ้านครอบครัวใหญ่	0.0	18.0	
8. โรคประจำตัว			
มี	0.0	22.0	0.443
ไม่มี	4.0	74.0	

4.7 ความสัมพันธ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุขฉุกเฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข พบว่า ปัจจัยเสริมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในระดับมาก (Spearman correlation = 0.369) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p\text{-value} < 0.05$ และปัจจัยเอื้อมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในระดับมาก (Spearman correlation = 0.317) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p\text{-value} < 0.05$ ในขณะที่ปัจจัยนำด้านความรู้ไม่สามารถหาค่าสหสัมพันธ์ได้ เนื่องจากประชากรมีความรู้ในระดับมาก ร้อยละ 100 ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงค่าสหสัมพันธ์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (N=50)

ปัจจัย	พฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019	
	Spearman correlation	p-value
ปัจจัยนำด้านความรู้	-	-
ปัจจัยเสริม	0.369	0.008*
ปัจจัยเอื้อ	0.317	0.025*

หมายเหตุ * มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5. อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาพฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุขฉุกเฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข อยู่ในระดับมากร้อยละ 96.0 รองลงมา คือ ระดับปานกลาง ร้อยละ 4.0 ผู้ศึกษามีความเห็นว่ บุคลากรกองสาธารณสุขฉุกเฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข มีพฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ที่ดีมาก เนื่องจากเป็นส่วนใหญ่เป็นบุคลากรทางการแพทย์ และด้วยบทบาทภารกิจของหน่วยงานที่ต้องทำงานตอบโต้สถานการณ์โควิด 19 ตั้งแต่มีการระบาดเข้ามาในประเทศไทย จนถึงปัจจุบัน ซึ่งมีการเฝ้าระวังข้อมูล การรายงานสถานการณ์ต่อผู้บริหาร เครือข่ายส่วนภูมิภาค และสื่อสารความเสี่ยงและประชาสัมพันธ์ให้กับประชาชน นั้นจึงทำให้บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจในการป้องกันและควบคุมโรคโควิด 19 ได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ธานี กล่อมใจ และคณะ (2563) ที่พบว่าประชาชนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมกำบังโรคในระดับมาก การศึกษาของ ไพซอล จะปะกียา และคณะ (2563) พบว่าพฤติกรรมกำบังโรคไวรัสโคโรนา 2019 อยู่ในระดับมาก และการศึกษาของ Mohammad Bellal Hossain, et al. (2020) พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีแนวปฏิบัติด้านพฤติกรรมเชิงป้องกันที่ดีเยี่ยมต่อ COVID-19 และสอดคล้องกับการศึกษาของ ดร.ณชนก พันธุ์สุมา และคณะ (2564) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมกำบังโรคโควิด 19 อยู่ในระดับดี ในขณะที่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ Sunhee Park, et al. (2021) ที่พบว่าคะแนนพฤติกรรมกำบังโรค COVID-19 ของวัยรุ่น การสวมหน้ากากมีค่าสูงสุดและการเว้นระยะห่างต่ำสุด

จากการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุขฉุกเฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ ตำแหน่ง อายุการทำงาน ลักษณะที่อยู่อาศัย และโรคประจำตัว ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 อภิปรายได้ว่าจากบทบาทภารกิจของกองสาธารณสุขฉุกเฉิน บุคลากรทุกเพศ ทุกวัน ทุกบทบาทหน้าที่ต้องทำงานในภาวะฉุกเฉิน และบุคลากรทุกคนในกองสาธารณสุขฉุกเฉินได้รับทราบข้อมูลและเรียนรู้วิธีการใช้ชีวิตวิถีใหม่ในการอยู่ร่วมกันในสถานการณ์โควิด 19 ตั้งแต่เกิดการระบาดครั้งแรกในประเทศจนถึงปัจจุบัน ทำให้ทุกคนต้องทราบถึงสถานการณ์และการป้องกันควบคุมโรคโควิด 19 ส่งผลให้พฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ระดับปานกลาง และระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จูไรรัตน์ ดาทอง (2562) พบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษาและภาวะการมีโรคประจำตัวไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 และสอดคล้องกับการศึกษาของ Huiming Gao, et al. (2020) ที่พบว่า ความแตกต่างระหว่างเพศไม่มีผลต่อพฤติกรรม ($P > 0.05$) แต่สถานภาพการสมรสมีผลต่อพฤติกรรมของประชาชนชาวจีนเกี่ยวกับโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา (COVID-19) และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ จักรกฤษ เสลา และคณะ (2563) ที่พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับวิถีชีวิตใหม่ในการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ได้แก่ อายุ เช่นเดียวกับการศึกษาของ ดร.ณชนก พันธุ์สุมา และคณะ (2564) ที่พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการป้องกันโควิด 19 ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา และการศึกษาของ Yunjuan Luo, et al. (2021) ที่พบว่าคนรุ่นเก่าซึ่งได้รับแรงบันดาลใจจากความรุนแรงของโรคที่สูงขึ้น มีแนวโน้มที่จะใช้มาตรการป้องกันไว้ก่อนตามคำแนะนำของศูนย์ควบคุมและป้องกันโรคแห่งสหรัฐอเมริกา (CDC) มากกว่าคนรุ่นใหม่

ปัจจัยนำด้านความรู้ไม่สามารถหาค่าสหสัมพันธ์ได้ จากการศึกษานี้พบว่าบุคลากรในกองสาธารณสุขฉุกเฉิน มีความรู้ในระดับมาก ร้อยละ 100.0 ข้อมูลไม่มีการกระจายตัวหรือไม่มีความแตกต่างของระดับความรู้ จึงไม่สามารถหาค่าสหสัมพันธ์ได้ เนื่องจากบทบาทภารกิจของกองสาธารณสุขฉุกเฉิน บุคลากรทุกคน ทุกบทบาทหน้าที่ต้องทำงานในภาวะฉุกเฉิน ทำให้ทุกคนต้องทราบถึงสถานการณ์ และการป้องกันควบคุมโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 จนเกิดความเข้าใจในเรื่องการปฏิบัติตน เพื่อไม่ให้เกิดการติดเชื้อ หรือการแพร่ระบาดในสำนักงานได้ ส่งผลให้ปัจจัยนำด้านความรู้ไม่สามารถนำมาอธิบายพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุขฉุกเฉิน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของธานี กล่อมใจ และคณะ (2563) พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้ ในระดับมาก การศึกษาของ ศิโรรัตน์ นวลคล้าย และคณะ (2563) พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ป่วยเบาหวานมีความรู้ในการป้องกันโรคฯ ระดับมาก

ปัจจัยเสริมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p\text{-value} < 0.05$ บุคลากรกองสาธารณสุขฉุกเฉิน มีการเสริมแรงที่ได้รับจากครอบครัว มีการได้รับข้อมูลข่าวสารสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เป็นประจำทุกวัน ทั้งจากภาครัฐและสื่อมวลชน เพื่อนและสังคมในที่ทำงานสนับสนุนให้ใช้ชีวิตวิถีใหม่ เช่น การประชุมออนไลน์ การงด

รับประทานอาหารร่วมกัน และบุคลากรทางการแพทย์กระตุ้นให้สวมหน้ากากอนามัยทุกครั้งที่ออกจากบ้าน แนะนำให้พกแอลกอฮอล์ไว้ล้างมือ และเว้นระยะห่างในที่แออัดส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 94.0 ระดับปานกลาง ร้อยละ 4.0 และระดับน้อย ร้อยละ 2.0 ตามลำดับ ส่วนปัจจัยเสริมที่น้อยที่สุด คือ การได้รับทราบขั้นตอนการเข้ารับการรักษา กรณีติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ทั้งจากภาครัฐ และสื่อมวลชน และการสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์จากหน่วยงานในการป้องกันการติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 อย่างเพียงพอ เช่น หน้ากากอนามัย แอลกอฮอล์ล้างมือ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ดรณชุก พันธ์สุมา และคณะ (2564) ที่พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมในการป้องกันโควิด 19 ได้แก่ ช่องทางการรับข้อมูลโควิด 19 ผ่านอินเทอร์เน็ต/สื่อสังคมออนไลน์ การศึกษาของ วิริญญา ศรีบุญเรือง และคณะ (2564) ที่พบว่า ปัจจัยสนับสนุนทางสังคมด้านการรับข้อมูลและข่าวสารของเชื้อ COVID-19 ในภาพรวม อยู่ในระดับมากที่สุด มีอิทธิพลส่งผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันด้านการต้านทานการเกิดเชื้อ COVID-19 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.484 และการศึกษาของ จุไรรัตน์ ดาทอง (2562) ที่พบว่า ปัจจัยด้านสิ่งชักนำหรือสิ่งกระตุ้นมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ปัจจัยเอื้อมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p\text{-value} < 0.05$ บุคลากรกองสาธารณสุขฉุกเฉิน มีปัจจัยเอื้อจากสำนักงานที่มีการใช้เทคโนโลยีในการจัดประชุม ผ่านระบบออนไลน์ ทั้งการประชุมภายนอกและภายในสำนักงาน เพื่อลดการรวมกลุ่มคนจำนวนมาก มีการวัดอุณหภูมิก่อนเข้าทำงานทุกวัน มีการจัดสถานที่เอื้อต่อการเว้นระยะห่างสังคม เช่น มีโต๊ะกินข้าว แยกจากห้องทำงาน มีการเหลื่อมเวลาทำงานเพื่อลดการสัมผัสในที่ทำงาน เป็นต้น และเมื่อบุคลากรเป็นกลุ่มเสี่ยงสูงจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของครอบครัว ส่วนใหญ่จะให้แยกกักทำงานจากที่บ้าน/ห้องพัก เพื่อลดความเสี่ยงในการแพร่เชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในที่ทำงาน บุคลากรมีสิทธิ์ในการตรวจคัดกรองโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เมื่ออยู่ในกลุ่มเสี่ยงสูงฟรี จากโรงพยาบาลของรัฐ รวมถึงมีการประสานงานหาสถานที่รักษาเมื่อบุคลากรป่วยด้วยป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ นกชา สิงห์วีระธรรม และคณะ (2563) ที่พบว่าสถานที่ทำงานของทันตภิบาลมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรค COVID-19 ในประเด็นการรับประทานอาหารที่เพิ่งปรุงสุกใหม่ๆด้วยความร้อน ($P = 0.026$) และการหลีกเลี่ยงเข้าสถานที่ที่มีบุคคลพลุกพล่านหรือแออัด ($P = 0.011$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับการศึกษาของ จักรกฤษ เสภา และคณะ (2563) ที่พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับวิถีชีวิตใหม่ในการปฏิบัติตัวเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ได้แก่ ระดับความเห็นที่มีต่อมาตรการทางสังคมในการป้องกันการแพร่ระบาด สอดคล้องกับการศึกษาของ จุไรรัตน์ ดาทอง (2562) ที่พบว่า ความต้องการได้รับการสนับสนุนบริการสุขภาพอยู่ในระดับสูงร้อยละ 73.5 โดยส่วนใหญ่มีความต้องการหน้ากากอนามัย แอลกอฮอล์เจลล์ ข้อมูลข่าวสารในการป้องกันโรค ความต้องการเข้าถึงบริการตรวจคัดกรองโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ส่วนใหญ่ต้องการตรวจคัดกรองโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และการได้รับข้อมูลข่าวสารและให้คำปรึกษาจากภาครัฐ และสอดคล้องกับการศึกษาของ ภัทรนุช วิฑูรสกุล และคณะ (2564) ที่พบว่า ปัจจัยที่สามารถ

ทำนายพฤติกรรมกำบังการติดเชื้อโควิด-19 ของครูหรือผู้ดูแลในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การรับรู้ความสามารถของตนเอง ($p < .001$) และการสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ($p = .020$)

6. สรุปผลการวิจัย

พฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุขชุมชน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข อยู่ในระดับมาก ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของบุคลากรกองสาธารณสุขชุมชน สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข พบว่า ปัจจัยเสริมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในระดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ p -value < 0.05 และปัจจัยเอื้อมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ p -value < 0.05 ปัจจัยส่วนบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในขณะที่ปัจจัยนำด้านความรู้ไม่สามารถหาค่าสหสัมพันธ์ได้ เนื่องจากประชากรมีความรู้ในระดับมาก ร้อยละ 100

7. ข้อเสนอแนะ

7.1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย หน่วยงานควรจัดให้มีการมาตรการกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 อย่างเข้มงวดสูงสุด เพื่อเกิดประโยชน์ต่อบุคลากรในสังกัด และส่งผลต่อการทำงานต่อได้สถานการณ์ฉุกเฉินต่อไปโดยไม่ขาดกำลังพล

2. หน่วยงานควรจัดให้มีการสนับสนุนหน้ากากอนามัย แอลกอฮอล์ หรือ ATK ในการตรวจคัดกรองเบื้องต้นก่อนเข้าทำงานทุกสัปดาห์ ซึ่งนำไปสู่การที่บุคลากรมีพฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ไม่เกิดผลกระทบกับการทำงาน

7.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ประชากรในการศึกษานี้มีเพียงกองสาธารณสุขชุมชนเท่านั้น ทำให้ไม่สามารถเห็นข้อมูลที่แตกต่างหลากหลาย จึงควรศึกษาพฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของหน่วยงานอื่นในสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

2. ควรศึกษาปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกำบังโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เพิ่มเติม เช่น การรับรู้ ทักษะ ในด้านการกำบังการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส COVID-19

3. ควรศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการของบุคลากรกองสาธารณสุขชุมชน นำไปศึกษาในด้านอื่นๆ เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนและพัฒนาศักยภาพของของบุคลากรกองสาธารณสุขชุมชนต่อไป

8. เอกสารอ้างอิง

- กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข (2563). *แนวทางปฏิบัติเพื่อการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) หรือโควิด 19 สำหรับประชาชนทั่วไปและกลุ่มเสี่ยง*. วันที่ 3 มกราคม 2563
- กรมควบคุมโรค. (4 มกราคม 2564). *มาตรการเฝ้าระวัง ป้องกัน และควบคุมโรคโควิด 19 สำหรับผู้ประกอบสถานประกอบการ*. *กระทรวงสาธารณสุข*.
- คงกระพัน ชาตรี และคณะ. (2564). ศึกษาปัจจัยภายในบุคคลและปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม การป้องกันตนเองจากโควิด 19 ของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. *วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*. 43(2), 136-153
- จักรกฤษ เสงสา และคณะ. (2563). ศึกษาวิถีชีวิตใหม่ในการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส COVID-19 ของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารโรงพยาบาลสกลนคร*. 24(2), 58-73.
- จูไรรัตน์ ดาทอง. (2562). *ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของผู้สูงอายุ*. สารนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ตรีณชนก พันธุ์สุมา และพงษ์สิทธิ์ บุญรักษา. (2564). ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรม การป้องกันโควิด 19 ของประชาชนในตำบลปรุใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา. *วารสารศรีนครินทร์เวชสาร*. 36(5), 597-604.
- ธานี กล่อมใจ และคณะ. (2563). ศึกษาความรู้และพฤติกรรมของประชาชนเรื่องการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อไวรัสโคโรนา สายพันธุ์ใหม่ 2019 จากประชาชนในเขตตำบลบ้านสูง อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา. *วารสารการพยาบาล การสาธารณสุขและการศึกษา*. 21(2), 29-39.
- ธวัชชัย ยืนยาว และคณะ. (2564). ศึกษาความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรม การป้องกันการติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ 2019 (COVID-19) ของนักศึกษาพยาบาลในเครือข่ายวิทยาลัยพยาบาลภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารการแพทย์โรงพยาบาลอุดรธานี*. 29(2), 204-213.
- นภษา สิงห์วีระธรรม และคณะ. (2563). ศึกษาการรับรู้และพฤติกรรม การป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของทันตภิบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข. *วารสารสถาบันบำราศนราดูร*. 14(2), 104-115.
- บงกช โมระสกุล และพรศิริ พันธสี. (2564). ศึกษาความรู้และพฤติกรรม การป้องกันโรคโควิด 19 และศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การป้องกันโรคโควิด-19 ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยนานาชาติเซนต์เทเรซา และวิทยาลัยเซนต์หลุยส์. *วารสารศูนย์อนามัยที่ 9*, 15(37), 179-195.
- ไพชอล จะปะภียา และคณะ. (2563). ศึกษาการเปิดรับข่าวสาร การรับรู้โอกาสเสี่ยง และพฤติกรรมป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของประชาชนในอำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช. *วารสารสมาคมวิชาชีพสุขภาพศึกษา*. 35(2), 49.
- ภัทรนุช วิฑูรสกุล และคณะ. (2564). ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม การป้องกันการติดเชื้อโควิด 19 ของครูและผู้ดูแลในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก. *วารสารพยาบาลศาสตร์*. 39(4), 41-54.

- วิริยัญญา ศรีบุญเรือง และคณะ. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อ COVID-19 ใน กรุงเทพมหานคร. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*. 10(1), 195-206.
- ศิโรรัตน์ นวลคล้าย และคณะ (2563). การประเมินการเผชิญปัญหาและพฤติกรรมการป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของผู้ป่วยโรคเบาหวาน ตำบลตาดนาจะปุเต๊ะ อำเภอบ้านนั้งस्ता จังหวัดยะลา. *วารสารสมาคมวิชาชีพสุขภาพ*, 35(2), 27 – 37
- ศูนย์บริหารสถานการณ์ โควิด-19(ศบค.) (2564). การประชุมคณะกรรมการบริหาร สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) ครั้งที่ 6/2564. วันที่ 29 เมษายน 2564.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2564). ภาวะสังคมไทย Social situation and outlook ไตรมาส 3. *กองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม*. 19(4), 44.
- สำนักงานพัฒนานโยบายสุขภาพระหว่างประเทศ (IHPP). (2564). *ผลกระทบเชิงเศรษฐกิจและสังคมจากการระบาดของโรคโควิด-19 ในระดับโลก และในประเทศไทย*. กรมควบคุมโรค.
- Huiming Gao, et al. (2020) Knowledge, attitudes and practices of the Chinese public with respect to coronavirus disease (COVID-19): an online cross-sectional survey. *BMC Public Health* 20, 1816. <https://doi.org/10.1186/s12889-020-09961-2>
- Roghayeh Ezati Rad et al. (2021). Application of the protection motivation theory for predicting COVID-19 preventive behaviors in Hormozgan, Iran: a cross-sectional study. *BMC Public Health*. 21(466): 1-11. <https://doi.org/10.1186/s12889-021-10500-w>
- Mohammad Bellal Hossain, et al. (2020). Do knowledge and attitudes matter for preventive behavioral practices toward the COVID-19? A cross-sectional online survey among the adult population in Bangladesh. *Heliyon*, 6(2020), 1- 10. <https://doi.org/10.1016/J.HELIYON.2020.E05799>
- Sunhee Park and Sumi Oh. (2021). Factors associated with preventive behaviors for COVID-19 among adolescents in South Korea. *Journal of Pediatric Nursing*. 6 2 : 69-76. <https://doi.org/10.1016/j.pedn.2021.07.006>
- Yunjuan Luo et al. (2021). The Moderating Effects of Perceived Severity on the Generational Gap in Preventive Behaviors during the COVID- 19 Pandemic in the U. S. *International Journal of Environmental Research and Public Health*. 18(4), 1-12. <https://doi.org/10.3390/ijerph18042011>

